

z moritvijo svojega lastnega življenja nikdar ne dosežemo tiste sreče, ki jo jaz razumem . . . Ah, sedaj smo vsi razdraženi, pa ne opravimo nič pametnega. Pojdimo rajši domov!

Marica. Pojdimo!

(Vse tri se odpravijo, da odidejo na desno. S te strani prideta Edvard in Margerita, stopajoča naravnost proti razstavi. Ko sta že pri vratih, se Margerita slučajno obrne in opazi dekleta, ki so kakor na povelje obstala. Ljubica pogleda Marico, ki nehote povese oči. Ljubica gleda dolgo za njo, potem pogleda še enkrat Marico, ki izkuša izbegniti njenemu pogledu.)

Ljubica. Pojdimo!

(Počasi odidejo.) — (Zavesa pade.)

(Dalje prihodnjič.)

Pesem.

Po polju se vije stezica,
pa stezica skrita je,
z drevesi je vsa obsenčena
in s cvetjem pokrita je.

In zdi se mi včasih v teh mrtvih dneh,
da po njej sem hodil nekdanj . . .

A prav ne vem se spominjati
nikdar . . . Pa zakaj? — pa zakaj?

In danes je spet tak krasen dan . . .

Pa grem na to skrito pot,
in listje k meni priklanja se,
pozdravlja me cvetje povsod.

In cvetje pozdravlja me ljubó
in šepeče mi divni maj:

»Tako sam si dnes na poljanah teh,
tako sam! . . . Pa zakaj? — pa zakaj?«

In meni spomini vzkipevajo
na nekdanje majske noči . . .

Ah nekdanj, pač nekdanj hodila sva
po poti tej — jaz in ti.

A dnes po poljanah teh hodim sam,
čeravno je zopet maj . . .

A kdo je kriv, da hodim sam?

Morda ti? — Pa zakaj? — pa zakaj?

V. S. Fedorov.